

Sygnatura akt VI Ka 95/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 marca 2021** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Rysia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2021 r.

sprawy **D. K. (1) syna M. i J.**

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 14 października 2020 r. sygnatura akt II K 1118/19

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 95/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 14 października 2020 r. sygn. akt II K 1118/19

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami**

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>zarzut 2</p> <p>obraza art. 410 kpk w zw. z art. 167 kpk, art. 394 § 2 kpk (art. 405 § 2 kpk), mogąca mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegająca na oparciu ustaleń faktycznych na dowodzie z nagrania z monitoringu ze sklepu (...), który to dowód formalnie nie został włączony w poczet materiału dowodowego i nie został ujawniony na rozprawie głównej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca ma rację tylko o tyle, że protokolarnie udokumentowany przebieg rozprawy głównej potwierdza, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił i nie przeprowadził dowodu z nagrania z monitoringu, a poprzestał na przeprowadzeniu dowodu z protokołu oględzin z odtworzenia tego nagrania (k. 199-200), który to dokument procesowy, wytworzony przez Policję w związku z poleceniem sądu (k. 190, 191), odczytał na terminie rozprawy w dniu 2 października</p>		

2020 r. (k. 207). Kiedy jednak uznał Sąd I instancji, że owo nagranie ma dotyczyć okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a tak należy wnioskować również po lekturze pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których wprost sąd ten powołuje się na ten dowód (zob. podsekcje 1.1 i 2.1 formularza), powinien był dowód ten dopuścić i przeprowadzić. Nagranie jako dowód pierwotny miało niewątpliwie większą wartość poznawczą od dowodu o charakterze wtórnym, jakim jest protokół oględzin, oparty ze swej istoty o spostrzeżenia osoby, która dokonała oględzin nagrania i w tym celu musiała go odtworzyć, stąd potencjalnie mogącym również zawierać przekłamania, uproszczenia, niedokładności. Zresztą wedle obrońcy tak właśnie miało być. Twierdzi bowiem, że zabezpieczony zapis z monitoringu ze sklepu (...) na pewno nie zarejestrował przejazdu w dniu 31 marca 2019 r. w godz. 3:40 do 8:43 pojazdu odpowiadającego kształtem konstrukcji nadwozia samochodowi osobowemu O. (...), a Sąd Rejonowy przyjął, że rzeczony nagranie nie pozwala wcale wykluczyć, że w przedziale czasu od godz. 4:00 do godz. 5:00 nie został zarejestrowany przejazd pojazdu w/w marki, którym poruszał się oskarżony, od ulicy (...) w kierunku ul. (...) (k. 221).

W związku z powyższymi obrazonymi zostały jednak jedynie art. 167 kpk (niedopuszczenie dowodu z urzędu) oraz art. 394 § 2 kpk (nieprzeprowadzenie dowodu poprzez odtworzenie nagrania), względnie art. 405 § 2 kpk (nieprzeprowadzenie dowodu poprzez ujawnienie nagrania bez odtworzenia).

<p>Nie mógł natomiast zostać naruszonym art. 410 kpk, kiedy okoliczności wynikające z nagrania z monitoringu zostały ujawnione w toku rozprawy. Nastąpiło to jedynie w sposób pośredni, a zarazem ułomny, poprzez przeprowadzenie dowodu z protokołu oględzin tego nagrania.</p> <p>Nie mniej z powodów przedstawionych w podsekcji 3.2 stwierdzone uchybienie nie miało najmniejszego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>tylko wniosek dowodowy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrania monitoringu ze sklepu (...) oraz o jego ujawnienie poprzez odtworzenie nagrania na rozprawie odwoławczej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek dowodowy z nagrania monitoringu odnosił się do okoliczności, które także dla Sądu I instancji miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i były przedmiotem dowodzenia. Zresztą obrońca wnioskował ten dowód również dla wykazania, że oskarżony w ogóle w godz. 3:40 do 8:43 w dniu 31 marca 2019 r. nie prowadził pojazdu w lokalizacji, o którą się w sprawie rozchodziło, gdy tymczasem Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony na ul. (...) w R. w dniu 31 marca 2019 r. między godziną 4:00 a 5:00 kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...). Przepis art. 170 kpk nie</p>		

pozwalalby zatem oddalic takiego wniosku, kiedy jednoczesnie art. 427 § 3a kpk nie zabranial obrońcy podniesienia w apelacji zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzedu. Okolicznosc prowadzenia lub nie przez oskarzonego pojazdu mechanicznego w krytycznym czasie i miejscu byla rzeczywiscie pierwszorzedna dla ustalenia, czy zostal popelniony przez niego zarzucany mu czyn zabroniony z art. 178a § 1 kk.

Nie mogle sie jednak obrońca skutecznie domagac odtworzenia nagrania na rozprawie apelacyjnej, kiedy z tresci srodka odwoławczego wynika, iz znana mu jest jego tresc. Zgodnie bowiem z art. 394 § 2 kpk protokoly i dokumenty podlegajace odczytaniu na rozprawie odczytuje sie na wniosek strony, ktora nie miala mozliwosci zapoznania sie z ich trescia. Nagranie wideo utrwalone na potrzeby niniejszego postepowania na plycie DVD-R po zgraniu z pendrive`a przedlozonego przez H. S., pod postacią ktorego zabezpieczonym zostal zapis z monitoringu ze sklepu (...) zlokalizowanego w R. przy ul. (...), stanowi za sui generis dowod z dokumentu, ktorego przeprowadzenie w trybie art. 394 § 2 kpk polegalo by na jego odtworzeniu. W braku podstaw ku temu, co Sad Okregowy stwierdzil juz w toku rozprawy apelacyjnej, nie uwzgledniajac w tym zakresie wniosku obrońcy, nalezalo poprzestac na ujawnieniu dowodu na zasadzie art. 405 § 2 kpk. Zgodnie z tym przepisem, majacym rowniez zastosowanie w postepowaniu apelacyjnym z mocy art. 458 kpk, z chwila zamknienia przewodu sadowego ujawnione sa bez odczytywania wszystkie protokoly i dokumenty podlegajace

<p>odczytaniu na rozprawie, które nie zostały odczytane, a są nimi w myśl art. 405 § 3 kpk m.in. protokoły i dokumenty wskazane we wniosku dowodowym strony, który został uwzględniony. W tym wypadku chodziło o dowód podlegający odtworzeniu na rozprawie, który nie został w ten sposób przeprowadzony. Również wzmianka o tym uczyniona została w protokole rozprawy apelacyjnej stosownie do wymagania z art. 405 § 4 kpk.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>zarzuty 1, 3</p> <p>obraza art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk mogąca mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bowiem prowadząca do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony prowadził pojazd w godz. między 4:00 a 5:00 w stanie nietrzeźwości, podczas gdy z nagrania monitoringu ze sklepu (...) niewątpliwie i jednoznacznie wynika, że oskarżony nie prowadził pojazdu mechanicznego w godz. 3:40 a 8:43</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wedle obrońcy, podobnie Sądu I instancji, rzeczony nagranie musiałyby zarejestrować przejazd pojazdu, którym miał kierować oskarżony, gdyby tak rzeczywiście było. Jedynie wedle Sądu Rejonowego nie musiało to być widocznym na nagraniu, gdyż zarejestrowany obraz z kamery ma być niewyraźny, zamglony, stąd nie pozwalając określić rodzaju przejeżdżających pojazdów, a tym samym dostrzec konkretnie</p>		

samochodu osobowego O. (...) o nr rej. (...). Natomiast apelujący obrońca idzie dalej i twierdzi, o czym było wzmiankowane w podsekcji 3.1. że zabezpieczony zapis z monitoringu ze sklepu (...) na pewno nie zarejestrował przejazdu w dniu 31 marca 2019 r. w godz. 3:40 do 8:43 pojazdu odpowiadającego kształtem konstrukcji nadwozia samochodowi osobowemu O. (...).

Niezależnie od tego, kto ma w tym zakresie rację, Sąd odwoławczy chciałby zauważyć, że Sąd I instancji wcale nie ustalił, że oskarżony prowadził pojazd ulicą (...) na odcinku prowadzącym do wyjazdu z tej ulicy w ulicę (...), który znajdował się w oku kamery monitoringu sklepu (...). Poprzestał na ustaleniu, że między godz. 4:00 a 5:00 na ul. (...) w R. prowadząc pojazd marki O. (...) spowodował kolizję z zaparkowanym samochodem marki C. należącym do J. B., po czym na ul. (...) doprowadził do kolizji z zaparkowanym pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...). Wynika to najzupełniej jasno z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (ustalenie oznaczone lp. 2 w podsekcji 1.1 formularza). Nie ustalił zatem wcale, iż przejazd pojazdu kierowanego przez oskarżonego dokonywał się po trasie, którą przyjął obrońca za wyjaśnieniami D. K. (1), a więc od momentu kolizji z C. dalej ulicą (...) w kierunku ulicy (...). W konsekwencji Sąd Rejonowy skazał też oskarżonego za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości we wskazanym wyżej przedziale czasu, ale tylko na ulicy (...) w R..

Kolejno podkreślenia wymaga, iż na nagraniu, na które powołuje się obrońca dla wykazania, że D. K. (2) w tym przedziale czasu

w podanej lokalizacji nie kierował jednak w/w autem i to wbrew temu, co samemu pierwotnie wyjaśnił oskarżony, na pewno nie widać żadnej kolizji jadącego pojazdu z innym zaparkowanym autem. Niczego takiego nie twierdzi również skarżący, podobnie jak i tego, że widać na owym nagraniu miejsce parkowania C., z którym zderzyć miał się będący w ruchu O. (...) kierowany przez oskarżonego, a która to okoliczność nie jest w ogóle kwestionowaną, została zresztą przyznana przez D. K. (2), jedynie z czasem, zapewne w dostosowaniu się do niekorzystnych dla niego okoliczności sprawy (ze względu na treść opinii biegłej K. P. (1), która w badaniu retrospektywnym stwierdziła, że pomiędzy godz. 4:00 a 5:00 musiał się on znajdować w stanie nietrzeźwości), po zapoznaniu się z przedmiotowym nagraniem, zdawał się sugerować, iż sytuacja ta musiała się rozegrać wcześniej niż ok. godz. 4:00, o czym zapewniał w postępowaniu przygotowawczym i początkowo w postępowaniu sądowym (k. 22, 112v), a nawet przed godziną 3:40, o której rozpoczyna się zabezpieczony zapis z monitoringu (k. 190).

Topografia miejsca (za mapami G.) pozwalałaby zaś oskarżonemu przemieścić się z miejsca, w którym kierowany przez niego pojazd miał kolizję z C., do ulicy (...) i dalej na ulicę (...), gdzie pewien czas przed godz. 9:52, o której wykonano pierwszy pomiar analizatorem wydechu w ramach badania stanu trzeźwości D. K. (1), natrafił na niego śpiącego w stanie nietrzeźwości w O. (...) patrol Policji wykonujący czynności w związku ze zgłoszeniem uszkodzeń w C. przez właściciela auta, z ominięciem odcinka ulicy (...) prowadzącym do

wyjazdu z tej ulicy obok sklepu (...), a więc i poza zasięgiem tam umieszczonej kamery monitoringu. Podkreślenia wymaga, iż oskarżony mógł wiedzieć o tej kamerze monitoringu, miejsce nie mogło być mu obce, skoro w pobliżu na ul. (...) mieszkała jego dziewczyna. Równie dobrze mógłby chcieć po kolizji z C. zawrócić do jej miejsca zamieszkania, a stamtąd następnie do ulicy (...) przedostać się kierując najpierw na północ. Na możliwość dotarcia od północy do miejsca zamieszkania na ul. (...) zeznała zresztą dziewczyna oskarżonego O. H.. Podała, że nie chcąc się wtedy spotkać z oskarżonym wróciła do domu taksówką jadąc od północy parking. Oskarżony był zaś na dole na parkingu (k. 133v). Uwzględniając, że oskarżony zmieniał wyjaśnienia, wypierając się z czasem okoliczności, które podał, w związku z tym, że świadczyły na jego niekorzyść, nie sposób też przyjąć, iż zgodnie z prawdą podał również trasę przejazdu, nawet jeśli pierwotnie uchodzić mogła za mało znaczącą okoliczność (w kontekście przyznawanej przez oskarżonego kolizji z dwoma pojazdami w różnych lokalizacjach), a z czasem dopiero zyskała na znaczeniu. W ten sposób mógłby przecież chcieć ukryć związki ze zdarzeniem swojej dziewczyny, inne niż był skory samemu przyznać, a mogące w większym stopniu wikłać tę osobę w postępowanie, co nie musiało być wcale w jego interesie. Zapis z monitoringu w kontekście twierdzeń obrońcy odnośnie tego, co ma dokumentować, wręcz mógłby potwierdzać niewiarygodność wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie, jeśli się weźmie pod uwagę pierwotne dwukrotnie powtórzone stanowcze jego twierdzenia co do

czasu przejazdu oraz konsekwentne spostrzeżenia właściciela C., że odgłos łączony z przyczyną uszkodzenia jego pojazdu w nocy 31 marca 2019 r., który go wybudził ze snu, miał usłyszeć właśnie pomiędzy godz. 4:00 a godz. 5:00 i nie miał co do tego wątpliwości, co akurat jest zrozumiałe, bowiem mógł najzwyczajniej choćby pobieżnie rzucić okiem na zegarek, poza tym przy jego aucie ujawnionymi zostały elementy z innego pojazdu z numerami, które interweniującym z rana funkcjonariuszom Policji miały pozwolić ustalić pojazd, który spowodował stwierdzone uszkodzenia w C., a w ramach penetracji terenu mieli właśnie natrafić na uszkodzonego O. (...) z oskarżonym w środku, który to pojazd powiązali ze zdarzeniem. Ponadto zeznania dziewczyny oskarżonego wskazywały, iż jego podróż samochodem od okolic jej miejsca zamieszkania przy ul. (...) równie dobrze mogła się rozpocząć w noc 31 marca 2019 r. właśnie ok. godz. 4:00, a może i nawet nieco później. Kojarzyła bowiem, że z lokalu E. (...) w K., gdzie była wtedy na imprezie, wyjść miała o 3:00 - 4:00, a taksówką stamtąd do jej miejsca zamieszkania jedzie się około 25-30 minut (k. 133v).

Już więc tylko z podanych względów dowód z nagrania monitoringu w żadnej mierze nie mógłby uchodzić za potwierdzający, że oskarżony pomiędzy godz. 4:00 a 5:00 nie kierował samochodem O. (...) o nr rej. (...) ulicą (...) w R. na tym jej odcinku, gdzie był zaparkowany samochód C., a w świetle ustaleń Sądu I instancji przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, taka właśnie okoliczność miała znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym samym

w związku z treścią tego dowodu nie mogły zrodzić się wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk.		
Wniosek		
zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie stwierdzono podniesionego w środku odwoławczym uchybienia, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk zachodziłyby warunki do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.		
3-3.	zarzut 6 obraza art. 7 kpk mogąca mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegająca na błędnej ocenie materiału dowodowego, z którego wynika spowodowanie przez oskarżonego kolizji z pojazdem marki C., prowadząca do błędnego ustalenia, że oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, podczas gdy dowody o tym świadczące są nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności dotyczących stanu oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Już z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika czytelnie, że nietrzeźwość oskarżonego w czasie pomiędzy godz. 4:00 a 5:00 w dniu 31 sierpnia 2019 r. Sąd Rejonowy		

ustalił konkretnie na podstawie opinii toksykologicznej biegłej K. P. (2) (dowód powiązany z ustaleniem oznaczonym lp 3 w podsekcji 1.1. formularza), niewątpliwie opartej na niekwestionowanych wynikach aż sześciu pomiarów stanu trzeźwości oskarżonego przeprowadzonych w dniu 31 marca 2019 r. w godz. 9:52-11:44 (k. 2, 3). Okoliczności związane z kolizją z C., a wynikające bardziej lub mniej dokładnie z szeregu dowodów, bynajmniej jednak nie z opinii biegłej, tylko utwierdziły ten sąd w prawidłowości wniosku autora opinii z zakresu toksykologii. Odnosząc się przede wszystkim krytycznie do wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w którym twierdził on w nich, że alkohol spożywał już po tym, jak zatrzymał auto na ul. (...) w okolicy sklepu (...), a więc tam, gdzie pojazd ujawnił interweniujący patrol Policji, stwierdził bowiem Sąd Rejonowy w podsekcji 2.2 formularza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że cyt. "O ile kolizję z pojazdem marki S., uwzględniając twierdzenia oskarżonego o pchaniu pojazdu, można by jeszcze uznać za życiowo prawdopodobną, o tyle kolizja z samochodem C. jawi się jako życiowo niewytłumaczalna, zakładając, że miałyby ją spowodować trzeźwy kierowca. ... Opisana przez oskarżonego nieudolność w prowadzeniu pojazdu, całkowicie niezrozumiała w przypadku trzeźwej osoby, wyłania się jako zupełnie naturalna, gdy występuje w przypadku osoby znajdującej w stanie nietrzeźwości i to na poziomie przekraczającym 1 promil alkoholu we krwi. Powszechnie wiadomym jest, że zawartość alkoholu na takim poziomie wydatnie upośledza zdolności

psychomotoryczne kierowcy" (k. 221).		
Wniosek		
zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie stwierdzono podniesionego w środku odwoławczym uchybienia, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk zachodziłyby warunki do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.		
3.4.	zarzut 5 obraza art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 5 § 2 kpk mogąca mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegająca na braku wszechstronnego rozważenia wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków O. H. i M. Ł. oraz okoliczności z nich wynikających, co skutkowało niezasadnym uznaniem tych dowodów za niewiarygodne w zakresie, w jakim odnoszą się do spożycia alkoholu po zaprzestaniu prowadzenia przez oskarżonego pojazdu, a w konsekwencji błędem w ustaleniach faktycznych i przyjęciem, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z zeznań O. H. wynika jedynie tyle, że to od oskarżonego wie,		

iż w nocy 31 marca 2019 r. alkohol miał spożyć już po tym, jak samochód zaparkował pod sklepem (...) na ul. (...). Miała też wiedzę od interweniujących policjantów, którzy zgłosili się do niej po dokumenty oskarżonego, o podejrzeniu co do prowadzenia przez niego samochodu w stanie nietrzeźwości. Prawdą jest również, iż świadek ta potwierdziła, iż w samochodzie oskarżonego zabrakło paliwa. W zasadzie wyłącznie na tę okoliczność wskazywały z kolei zeznania M. Ł., który miał towarzyszyć oskarżonemu i jego dziewczynie przy zakupie paliwa. Żaden z tych świadków nie miał, bowiem nie mógł mieć, własnych spostrzeżeń odnośnie kierowania przez oskarżonego w krytycznym czasie i miejscu samochodem O. (...) w stanie nietrzeźwości. O. H. jedynie przyznała, iż wiedziała, że oskarżony w tę krytyczną noc oczekiwał na nią pod jej miejscem zamieszkania po tym, jak się wcześniej pokłócili, a ona udała się na imprezę, z której też powróciła niepostrzeżenie, komunikując o tym oskarżonemu post factum sms-em. Nic jednak nie wiedziała, żeby wówczas lub trochę wcześniej spożywał on alkohol. Tak naprawdę w/w dowody ze źródeł osobowych co najwyżej mogły stwierdzać powody obecności oskarżonego w noc 31 marca 2019 r. na ul. (...), jak też przyczynę, dla której oskarżony zatrzymał pojazd na ul. (...) pod sklepem (...), dalej już nie kontynuując jazdy. Nie są to jednak okoliczności, które w tej sprawie miałyby stanowić istotne novum, wcześniej o tym wszystkim w zasadzie wyjaśniał oskarżony. W tym zakresie zresztą żadnego z tych dowodów Sąd Rejonowy nie ocenił jako niewiarygodnego.

Sąd I instancji nie dał natomiast wiary konkretnie zeznaniu O. H. co do tego, że oskarżony w późniejszym czasie odnalazł w aucie podczas sprząwania część alkoholu, o której sądził, że spożył ją krytycznej nocy, a tym właśnie tłumaczył się ze zmiany wyjaśnień w zakresie rodzaju i ilości spożytych wówczas napojów alkoholowych po tym, jak niekorzystną dla niego okazała się opinia toksykologiczna sporządzona przez biegłą K. P. (1), wykluczająca prawdziwość jego pierwotnych twierdzeń w tym zakresie. W pełni należało się zaś zgodzić z tego rodzaju oceną Sądu a quo owego fragmentu zeznań O. H.. W odpowiedzi na pytanie sądu podała, że cyt. " D. nic nie mówił, żeby po jakimś czasie coś w samochodzie znalazł", by dopiero po chwili się dodać, co właśnie dowodzi zreflektowania się cyt. "Jedynie co, to ten alkohol", choć później nie kryła, że cyt.: "Ja osobiście z nim bagażnika nie sprzątałam ... . Nic nie mówił, żeby po jakimś czasie znalazł w bagażniku coś, czego się nie spodziewał", a jednocześnie pewnie wskazała, że oskarżony nie mówił jej, ile wtedy wypił, poza tym, że była to wódka i piwo, które miał mieć w bagażniku (k. 133v). Jak najbardziej wskazania doświadczenia życiowego uprawniały Sąd a quo do wniosku, iż na wskazaną okoliczność świadek zeznawała interesownie, co świadczyło o jej nieszczerości, a tym samym pozwalało ocenić wypowiedź jako niewiarygodną, zresztą nie przystającą również do pierwotnych twierdzeń oskarżonego, z których wycofał się w okolicznościach nie mogących uchodzić za życiowo tłumaczących tego rodzaju niekonsekwencję. Nastąpiło to niemal rok po inkryminowanym wydarzeniu i odbyło się już po

dołączeniu do akt opinii biegłej P., a nawet skierowaniu do sądu aktu oskarżenia, choć wcześniej, bo w dniu 16 września 2019 r., obrońca zaznajomiony został z aktami dochodzenia, sam zaś oskarżony w ogóle nie wykazywał w tym zakresie zainteresowania (k. 65). Na logikę nie może być wyjaśnieniem takiej postawy oskarżonego odnalezienie dwóch piw oraz butelki o poj. 100 ml w połowie wypełnionej wódką rzekomo dopiero podczas sprzątania auta na potrzeby jego sprzedaży, kiedy wcześniej oskarżony nie tylko podczas badania stanu trzeźwości, ale również składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego w dniu 5 kwietnia 2019 r. był pewnym rodzaju i ilości wypitego alkoholu. Niczego w tym zakresie nie chciał również zmienić w dalszym toku dochodzenia do czasu wniesienia początkiem października 2019 r. aktu oskarżenia do sądu, a był przesłuchiwany jeszcze 13 sierpnia 2019 r. (k. 45-46). Nie sposób zaś przyjąć, żeby wcześniej będąc dokładnie wypytywanym o to, co i kiedy oraz w jakiej ilości spożył z napojów alkoholowych, mając mieć doręczone w odpisie postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii na okoliczność, czy w godz. 4:00-5:00 w dniu 31 marca 2019 r. kierował samochodem w stanie nietrzeźwości bądź po użyciu alkoholu oraz jakim było stężenie alkoholu w jego organizmie oraz czy zadeklarował prawdziwie spożycie wskazanych przez siebie rodzajów i ilości napojów alkoholowych w dniu 31 marca 2019 r. w godz. 4:40-5:40 (k. 16), nie orientował się w istotności z tym związanych okoliczności dla sprawy, w szczególności w sytuacji, w której nie został ujęty na gorącym uczynku kierowania pojazdem mechanicznym w stanie

nietrzeźwości. Rzeczywiście jednak nie musi być wcale niczym dziwnym, że M. Ł. nie potwierdził wersji o odnalezieniu alkoholu, kiedy tak naprawdę nic o tym nie wiedział i nie musiał wcale wiedzieć.

Okoliczności związane z kłótnią oskarżonego z dziewczyną w dniu 31 marca 2019 r. o tyle zaś muszą uchodzić w tej sprawie za nieistotne, że miała mieć ona miejsce wedle zgodnych wyjaśnień D. K. (1) i zeznań O. H. jeszcze w dniu 30 marca 2019 r.. Zresztą Sąd Rejonowy nawet nie łączył tej okoliczności z motywacją oskarżonego do spożycia alkoholu choćby w oczekiwaniu na powrót dziewczyny do miejsca zamieszkania w nocy 31 marca 2019 r.. W każdym bądź razie nie wynika z niej nic takiego, co miałoby przemawiać za wiarygodnością zapewnienia oskarżonego, że alkohol spożył już po wszystkim, a wręcz pozwalałaby wręcz lansować tezę przeciwną w całokształcie okoliczności sprawy (również przy uwzględnieniu spowodowania przez oskarżonego kolizji z C., rzeczywiście niewytłumaczalnej podanym przez niego powodem, a także nieracjonalności spożycia alkoholu po tym zdarzenia, jak też uszkodzeniu kolejnego samochodu, przy uświadamianiu sobie wystąpienia tego rodzaju sytuacji oraz podejrzeń, jakie w związku z tym mogłyby być snute wobec kierującego, gdyby nie był trzeźwym oraz powszechnie wiadomym odrobinę doświadczonemu życiowo dorosłemu człowieku, że grozi to natychmiastowym odebraniem przez Policję prawa jazdy).

Także stan emocjonalny D. K. (1) wynikający z kłótni z dziewczyną, a ściślej z późniejszej jej niechęci

do spotkania się z nim, gdy w tym celu oczekiwał na nią w pobliżu jej miejsca zamieszkania, nie może tłumaczyć kolizji, które po odjeździe stamtąd miał spowodować oskarżony. Samemu takiego związku oskarżony nie dostrzegł.

Powtórzyć z kolei trzeba, iż wersja oskarżonego co do czasu spożycia alkoholu nie wytrzymała w konfrontacji z okolicznościami wpływającymi z opinii toksykologicznej, którą Sąd I instancji słusznie uznał za wiarygodną i miarodajną dla czynienia ustaleń w sprawie (więcej o tym w podsekcji 3.5). Siłą rzeczy oba te dowody nie mogły stanowić jednocześnie podstawy ustaleń faktycznych, kiedy wynikały z nich sprzeczne okoliczności.

Całokształt okoliczności jako podstawa wyroku oznacza natomiast, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy (art. 4 kpk), ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 kpk i art. 5 kpk, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne (zob. wyrok SN z 26 sierpnia 1998 r., IV KKN 324/98, Prok.i Pr.-wkl. 1999/1/13). Art. 410 kpk nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można więc

zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 6 marca 2014 r., II AKa 279/13, KZS 2014/4/49). Dokonanie oceny dowodów nie stanowi bowiem uchybienia dyspozycji art. 410 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 29 stycznia 2014 r., II AKa 261/13, LEX nr 1425427). Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje zaś pod ochroną prawa procesowego (art. 7 kpk), jeżeli poprzedza je ujawnienie w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi ono wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1 pkt 1 kpk - właściwie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może natomiast ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W procesie nie chodzi bowiem o to, czy dowody są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego.

Sama odmienność przekonania obrońcy w danej kwestii nie jest zaś obrazą prawa (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., V KK 257/07, LEX nr 332945). W konsekwencji ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie orzeczenia. Tymczasem apelujący wnikliwej analizie całokształtu okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, czemu dał wyraz w sposób klarowny i jasny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tak naprawdę potrafił przeciwstawić własną ocenę tego materiału dowodowego, opartą przy tym na intencjonalnie jednostronnie interpretowanych okolicznościach sprawy. Ograniczył się zatem do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, która nie mogła się okazać skuteczną, kiedy jednocześnie nie wykazał, w czym Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, czy też dlaczego jego ocena nie respektuje wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dodać jeszcze trzeba, iż zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk nie można odnosić do oceny dowodów, czy też wątpliwości strony. Regulacje art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk mają charakter rozłączny. Problem wiarygodności

<p>danego dowodu musi być stanowczo rozstrzygnięty na płaszczyźnie art. 7 kpk, zaś stosowanie reguły in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk) powinno odnosić się tylko do niedających się usunąć wątpliwości w sferze faktów. Tego rodzaju wątpliwości nie mogą się zaś wiązać z kwestią oceny wiarygodności określonego dowodu (zob. wyrok SA w Gdańsku, II AKa 90/10, POSAG 2011/1/100-122).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono podniesionego w środku odwoławczym uchybienia, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk zachodziłyby warunki do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3-5.</p>	<p>zarzuty 4 i 7 obraza art. 7 kpk i art. 410 kpk kpk mogąca mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegająca na braku wszechstronnego rozważenia dowodu z opinii biegłej, co skutkowało niezasadnym uznaniem tego dowodu za przydatny do stwierdzenia, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, a w konsekwencji błędem w ustaleniach faktycznych w tym zakresie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Dla obrońcy dowód z opinii biegłej K. P. (1) miał być nieprzydatnym dla stwierdzenia, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w dniu 31 marca 2019 r. przede wszystkim dlatego, że jego zdaniem nieprawidłowo zostało przyjęte przez Sąd Rejonowy, że okoliczność kierowania przez oskarżonego O. (...) w tym dniu, a ściślej nocą 31 marca 2019 r., musiała mieć miejsce przed godz. 3:40, nie wiadomo jednak bliżej, o której to było godzinie, a dla tego czasu biegła nie przeprowadziła rachunku retrospektywnego. Wywody zawarte we wcześniejszych podsekcjach muszą jednak przekonywać, że istotna dla ustalenia czasu kierowania przez oskarżonego w/ w autem w noc 31 marca 2019 r. na ul. (...) w R. kolizja z C. J. B. miała miejsce pomiędzy 4:00 a 5:00. Wtedy oskarżony na pewno musiał więc prowadzić pojazd mechaniczny, skoro nie kwestionował faktu tej kolizji. Stąd wyliczenia biegłej dla tego przedziału czasu muszą uchodzić za jak najbardziej miarodajne dla ustalenia, czy oskarżony znajdował się wtedy w stanie nietrzeźwości, czy też nie. Opinia toksykologiczna nie pozostawiała co do tego najmniejszej wątpliwości. Już z opinii pisemnej wynikało, że stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego wynosiło wówczas w najkorzystniejszym dla niego wariancie 1,1 promila alkoholu we krwi. W toku przesłuchania biegłej na rozprawie doprecyzowała ona, w jaki sposób uzyskała ten</p>	

wynik, wskazując, iż zastosowała wzór W..

Kolejno obrońca podnosił błędność wyliczeń biegłej. Miała ona wynikać po pierwsze z nieuwzględnienia przez biegłą, że przecież oskarżony spożywał alkohol po zakończeniu jazdy. Rzecz w tym, że Sąd Rejonowy z powodów przez siebie wskazanych i jak najbardziej przekonujących (była zresztą o tym mowa w podsekcji 3.4) przyjął, iż taki fakt nie mógł mieć miejsca. Nie potwierdzał nawet tego rachunek prospektywny wykonany przez biegłą dla rodzajów i ilości alkoholu zadeklarowanych pierwotnie przez oskarżonego jako spożytego w noc 31 marca 2019 r.. Z powodów też wcześniej wskazanych nie można zaś było uwierzyć oskarżonemu oraz jego dziewczynie, że dopiero po czasie i to dłuższym, w istocie przypadkowo, ale już po wydaniu niekorzystnej dla oskarżonego opinii toksykologicznej, zorientował się on, że w tę noc wypił mniej piwa i wódki, niż początkowo sądził, akurat o tyle, żeby odpowiadało to mniej więcej wartościom uzyskanym podczas badania jego stanu trzeźwości w godzinach 9:52-11:44. Nie jest więc też prawdziwym twierdzenie skarżącego, iż Sąd a quo nie dysponował materiałem dowodowym, który pozwoliłby mu podważyć wiarygodność wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 10 stycznia 2020 r.. Argument, że nie jest procesowo dopuszczalnym podważanie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego wyjaśnieniami oskarżonego, o tyle nie przystaje do realiów sprawy, że Sąd I instancji nie dał wiary tak naprawdę nie tylko zmienionym depozycjom oskarżonego co do ilości spożytego alkoholu, ale

również pierwotnym (ze względu na wynik rachunku perspektywnego) i bynajmniej nie doszedł do takiego wniosku opierając się wyłącznie na wcześniejszych wyjaśnieniach tego uczestnika postępowania z fazy przedsądowej, w których podał, że wypił o 2 piwa i 50 ml wódki więcej. Poza tym oceniając swobodnie nawet pierwotne wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, logika i doświadczenie życiowe podpowiadają, iż nie sposób doszukać się racjonalnych powodów, dla których oskarżony miałby nie tylko na potrzeby badania stanu trzeźwości w dniu 31 marca 2019 r., ale również kilka dni później, będąc już w pełni trzeźwym, stanowczo twierdzić, co i w jakiej ilości wypił, będąc przy tym świadom swego położenia, czyli postawienia w stan podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk, by z kolei później już podnosić, że czas miał pokazać, iż nie mógł mieć co do tego tak naprawdę pewności, o której nie raczył już jednak w dochodzeniu przesłuchującym go dwukrotnie funkcjonariuszom Policji ani razu zakomunikować. Tego rodzaju okoliczność wręcz musi utwierdzać w trafności wniosku Sądu I instancji, że zapewnieniom oskarżonego odnośnie rodzaju i ilości spożytego alkoholu, a tym samym i czasu, w którym się to miało dokonać, nie sposób dać wiary. Trzeba również zauważyć, że tok rozumowania obrońcy prowadzić musiałby do konstatacji, iż w każdym wypadku rozbieżnego materiału dowodowego, nie weryfikowalnego dowodami bezpośrednimi (a więc wprost wskazującymi na fakt główny, tu nietrzeźwość oskarżonego tempore criminis), należałoby czynić ustalenia zgodnie

z regułą art. 5 § 2 kpk jedynie na korzyść oskarżonego. Byłoby to ewidentnie sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów. Jeśli bowiem dowody nie są jednolite treściowo, uprawnieniem, ale i obowiązkiem sądu orzekającego jest poddanie ich takiej analizie, która pozwoli na ewentualne wyłonienie tych, które zgodnie z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego są przekonywujące w takim stopniu, aby być oparciem dla rekonstrukcji stanu faktycznego (zob. wyrok SA w Katowicach z 7 października 2010 r., II AKa 232/10, KZS 2011/1/87).

Po wtóre, nigdy w tej sprawie nie padło z ust oskarżonego, że po zakończeniu jazdy samochodem spożył alkohol w dodatkowej ilości. Dowolnym byłoby więc twierdzić, że było, czy nawet mogło być, inaczej. Nie występował zatem w sprawie tzw. efekt nadpicia, który miałby nie pozostać bez wpływu na wynik badania retrospektywnego wykonanego przez biegłą, w istocie go zafałszowując.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Nie stwierdzono podniesionego w środku odwoławczym uchybienia, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk zachodziłyby warunki do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>z punktu 1 - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk, a polegającego na tym, że w dniu 31 marca 2019 r. między godziną 4:00 a 5:00 w R. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości na poziomie 1,1 promila alkoholu we krwi</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, a zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, prawidłowo oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa w kształcie i o kwalifikacji wyżej przedstawionej. Ponadto w zakresie rozstrzygnięcia o winie nie stwierdzono takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, art. 455 kpk). Oczywiście opis czynu powinien zawierać komplet znamion, które zostały wypełnione ustalonym zachowaniem sprawcy (zob. wyrok SN z 22 marca 2012 r., IV KK 375/11, OSNKW 2012/7/78). Z punktu widzenia prawidłowego stosowania przepisu art. 413 § 2 pkt 1 kpk, zgodnie z którym wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu, przy orzekaniu sąd korzysta z pewnej swobody w redagowaniu opisu przestępstwa, pozwalającej na zastąpienie słów ustawy określających znamię przestępstwa ustaleniami faktycznymi, które</p>	

<p>swą treścią adekwatnie wypełniają znaczenie tego znamienia (zob. wyrok SN z 22 października 2009 r., IV KK 111/09, OSNwSK 2009, poz. 2120). W świetle tego jest ewidentnym zdaniem Sądu odwoławczego, że opis czynu przypisanego oskarżonemu zawiera wszystkie znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 1 kk. W szczególności poprzez odwołanie się do nazwy ulicy w R. oraz sprecyzowanie rodzaju pojazdu mechanicznego, którym kierował oskarżony w krytycznym czasie i miejscu, ze swej istoty nienadającego się do korzystania z niego w ruchu powietrznym lub wodnym, nie może budzić wątpliwości, iż nawet pomimo nieposłużenia się zwrotem ustawy "w ruchu lądowym" znamię to zostało odzwierciedlone w opisie tego czynu.</p>	
<p>5.1.2</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>z punktu 1 - wymierzenie oskarżonemu za przypisane przestępstwo na mocy art. 178a § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a kk i art. 35 § 1 kk kary 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W zakresie rozstrzygnięcia o karze nie stwierdzono takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk). W szczególności wymierzona oskarżonemu kara nie raziała surowością. Przecież nie jest rodzajowo najsurowszą. Poza tym nie jest wygórowana zarówno pod względem jej rozmiaru (zdecydowanie będącym bliższym dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą ograniczenia wolności - art. 34 § 1 kk), jak i miesięcznego wymiaru nałożonego na oskarżonego obowiązku nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, który określony został zresztą na minimalnym poziomie (art. 35 § 1 kk). Związana z wymierzoną oskarżonemu karą dolegliwość nie przekracza stopnia jego winy, jak też nie może uchodzić za przesadzoną w odniesieniu do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Jest też potrzebną dla osiągnięcia celów kary, tak wobec dotychczas niekaranego oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie można bowiem zapominać, że</p>	

<p>oskarżony w znacznym stopniu naruszył ciążący na nim jako kierującym obowiązek wynikający z zakazu kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu określonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 450 z późn. zm.), o czym musi przekonywać stwierdzone stężenie alkoholu w jego organizmie na poziomie 1,1 promila we krwi. Na domiar w stanie nietrzeźwości stworzył konkretne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, skoro prowadząc pojazd z pozycji kierującego nim uszkodził inny pojazd.</p>	
5.1.3	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>z punktów 2 i 3 - orzeczenie na mocy art. 42 § 2 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat z zaliczeniem na jego poczet w oparciu o art. 63 § 4 kk okresu zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 31 marca 2019 r.</p>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>W zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów nie stwierdzono takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk). Orzeczenie zakazu było obligatoryjne, poza tym jego wymiar jest bliski ustawowemu minimum, raptem o rok go przewyższając. Takie jego ukształtowanie i to jeszcze z ograniczeniem zakresu przedmiotowego do wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym było jak najbardziej uzasadnione okolicznościami popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa, w szczególności stopniem jego nietrzeźwości.</p> <p>Przepis art. 63 § 4 kk nakazywał z kolei zaliczenie okresu zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy na poczet zakazu prowadzenia pojazdów.</p>	
5.1.4	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>z punktu 4 - orzeczenie na mocy 43a § 2 kk świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych na</p>	

rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym świadczenia pieniężnego nie stwierdzono takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk). Orzeczenie świadczenia pieniężnego było obligatoryjne, poza tym jego wysokość określona został na najniższym możliwym poziomie, a zatem najkorzystniej dla oskarżonego.	
5.1.5	Przedmiot utrzymania w mocy
z punktu 5 - obciążenie oskarżonego na mocy art. 627 kpk wydatkami Skarbu Państwa w kwocie 541,60 złotych oraz wymierzenie mu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłaty w kwocie 120 złotych	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu nie stwierdzono takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk). Zasadą jest, iż w sprawach z oskarżenia publicznego od skazanego zasądza się na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące zgodnie z art. 616 § 2 pkt 2 kpk wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania (art. 627 kpk) oraz opłatę, której rodzaje i wysokość oraz zasady i tryb ich wymierzania określa ustawa z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (art. 617 kpk).</p> <p>Sąd I instancji nie zawyżył wysokości wydatków obciążających oskarżonego.</p> <p>Zgodnie zaś z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych skazany w pierwszej instancji na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 120 złotych.</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Nieuwzględnienie apelacji wywiedzionej na korzyść D. K. (1) zgodnie z art. 636 § 1 kpk skutkować musiało obciążeniem oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obejmującymi wydatki Skarbu Państwa i opłatę w wysokości należnej za I instancję, kiedy jednocześnie Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw faktycznych do zastosowania art. 624 § 1 kpk. Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem bez przeciwwskazań do zarobkowania. Zresztą stać go było na obrońcę z wyboru i to na domiar praktykującego w odległym N., co zapewne generowało dla oskarżonego dodatkowe wydatki za świadczoną mu pomoc prawną.

7. PODPIS
SSO Marcin Schoenborn

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. K. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 kk z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana